איך בין אַ ייד

דער וויין פון דורותדיקן דויער
האָט מיך געשטאַרקט אין וואַנדער־וועג,
די בייזע שווערד פון פּיין און טרויער
קאָן ניט פאַרניכטן מיין פאַרמעג —
מיין פאָלק, מיין גלויבן און מיין בליען,
זי האָט מיין פרייהייט ניט געשמידט.
אונטער דער שווערד האָב איך געשריען:
איך בין אַ ייד!

ניט פּרעהס שלעק, ניט טיטוס, המן
האָבן צעברעכן אים געקענט,
מיין שטאָלץ געמיט. עס טראָגט מיין נאָמען
די אייביקייט אויף אירע הענט.
מיין שוואונג איז קלענער ניט געוואָרן
אויף שוואַרצע שייטערס פון מאַדריד,
עס שאַלט מיין רום דורך צייט און יאָרן:
איך בין אַ ייד!

ווען ס׳האָט דער מצרי איינגעמויערט
מיין לייב אין ווענט, האָט ווייַ געטון
און כ׳האָב פאַרזייט מיט ווייַ די רויערד
און אויפגעגאַנגען איז אַ זון.
אונטער דער זון האָט זיך צעצויגן
אַ וועג מיט בודיקעס באַשיט,
זיי פלעגן שטעכן מיר די אויגן —
איך בין אַ ייד!

די פערציק יאָר פון אוראַלט־לעבן,
וואָס כ׳האָב געקרענקט אין מדבר־זאַמד
האָבן מיין עלטער מוט געגעבן,
בר־כוכבאס רוף האָט אויפגעפלאַמט
אויף יעדן קער פון מיינע ליידן
און מער פון גאָלד האָב איך פאַרהיט
די איינגעשפּאַרטקייט פון מיין זיידן —
איך בין אַ ייד!

וואָס דאַרף איך גאָלד? כ׳האָב עס געקליבן
ווען כ׳האָב קיין ווינקל ניט געהאַט,
מיין גייסט מיין הויכן און מיין טריבן
האָט עס געקענט דען מאַכן זאַט?
שמשון הגבורס האָר, וואָס דלילה
האָט אָפּגערויבט, האָבן געגליט,
געזעטיקט מער ווי רענדלעך קילע, —
איך בין אַ ייד!

דער קלוגער קנייטש פון ר׳ עקיבא,
די חכמה פון ישעיהס וואָרט
האָבן גענערט מיין דאָרשט — מיין ליבע
און זי מיט האַס צונויפגעפּאָרט;
דער שוואונג פון מאַקאַבייער העלדן
אין מורדים־בלוט אין מיינעם זידט,
פון אַלע שייטערס פלעג איך מעלדן:
איך בין אַ ייד!

ס׳האָט אונדזער שלמהס וואונדער־שכל
אין וואַנדער־וועג מיך ניט פאַרלאָזט
און היינריך היינעס קרומער שמייכל
האָט אויך גענוג מיך בלוט געקאָסט.
איך הער יהודה הלויס קלאַנגען
יאָרהונדערטער און ווער ניט מיד,
כ׳האָב אָפט געוועלקט, נאָר ניט פאַרגאַנגען —
איך בין אַ ייד!

דער רויש פון מאַרקן אַמסטערדאַמער
האָט מיין שפּינאָזען ניט געשטערט
אַליין די רוימען מאַכן גראַמער;
די זון פון מאַרקסן אויף דער ערד
האָט אָפּגעפרישט מיט רויטקייט נייער
מיין אוראַלט בלוט און מיין געמיט
און מיין ניט וועלקנדיקן פייער —
איך בין אַ ייד!

אין מיינע אויגן איז פאַראַנען
די שיין, די שטילקייט און דער דראַנג
פון זון־פאַרגאַנג ביי לעוויטאַנען,
פון מענדעלעס געבענטשטן גאַנג,
די שאַרף פון רוסישע באַגנעטן,
דער בלענד פון קאָרן אינעם שניט,
איך בין אַ זון פון די סאָוועטן,
איך בין אַ ייד!

דאָס ווידערקול פֿון חיפֿהר האַפֿן
הילכט אָפּ, ווען ס׳טוט אַ קלונג מיין קול,
די אומבאַמערקטע טעלעגראַפֿן
דערטראָגן מיר דורך ים און טאָל
דעם שלאָג פֿון האַרץ אין בוענאָס־איירעס
און פֿון ניו־יאָרק אַ יידיש ליד,
דעם שוידער פֿון בערלינער גזרות,
איך בין אַ ייד!

איך בין אַ ייד, וואָס האָט געטרונקען
פֿון סטאַלינס וואונדער־כוס פֿון גליק,
ווער ס׳וויל, אַז מאָסקווע זאָל פֿאַרזונקען,
די ערד פֿאַרקערעווען צוריק,
דעם זאָג איך: לא! דעם זאָג איך: נידער!
כ׳גיי מיט די מזרח־פֿעלקער מיט,
די רוסן זיינען מיינע ברידער, —
און כ׳בין אַ ייד!

מיין רום — אַ שיף אויף ביידע שטראָמען
מיין בלוט די אייביקייט באַשיינט,
מיין שטאָלץ איז יעקב סווערדלאָווס נאָמען
און קאַהאַנאָוויטש — סטאַלינס פֿריינט.
מיין יוגנט טראָגט זיך איבער שנייען,
דאָס האַרץ איז פֿול מיט דינאַמיט,
מיין מזל פֿלאַטערט אין טראַנשייען,
איך בין אַ ייד!

כ׳בין ניט אַליין! עס וואַקסט מיין גבורה,
די שלאַכט איז היינט מיין ערלעך ברויט,
איך לויב דעם פֿלאַם, איך הויב דעם שטורעם,
וואָס טראָגט די ברוינע פֿיינט אַ טויט,
מיין קראַפֿט איז מער ניט הינטערשטעליק,
עס שרייט פֿון דר׳ערד אַרויס און בריט
דאָס בלוט פֿאַפֿערניקס און גאָרעליקס:
איך בין אַ ייד!

און אויף צעפּיקעניש די שונאים,
וואָס גרייטן קברים שוין פֿאַר מיר,
וועל איך אונטער די רויטע פֿאָנען
נאָך האָבן נחת אָן אַ שיעור.
כ׳וועל מיינע וויינגערטנער פֿאַרפֿלאַנצן
און פֿון מיין גורל זיין דער שמיד,
כ׳וועל נאָך אויף היטלערס קבר טאַנצן!
איך בין אַ ייד!